

Házael González

Això d'aquest mes, no ens passa tots els dies, perquè un dels més famosos compositors de música de cinema ha tornat a fer una banda sonora d'aquelles que posen els pèls de punta. Ja feia vuit anys bons que no gaudíem d'una feina signada per Evangelos Papathanassiou, més conegut com Vangelis, Vangelis el Magne a partir d'ara, perquè seva és la proesa d'haver posat música al més gran conqueridor de tots els temps, *Alejandro Magno* (*Alexander*, dirigida, ni més ni menys, que per Oliver Stone, 2004). I no ens ha decebut gens ni mica, ni la pel·lícula (encara que molta gent no sap què és allò que va a veure, i surten de la sala amb cara de fàstic i avorriment), ni la música, temes èpics i històrics, melodies gegantines i imperials amb cors profunds, i grans i romàntiques composicions plenes d'amor i gelosia i rancúnia.

El cas de Vangelis és realment estrany: aquest compositor, amant de tots els estils musicals i de totes les facetes musicològiques possibles va començar a compondre música per al cinema a Europa, fent treballs discrets (i, de vegades, no massa memorables) als anys setanta, a més, és clar, de treure tota una sèrie de discos al mercat que res tenien a veu-

re amb les bandes sonores. Però la seva veritable fama, aquella que va fer que tothom el conegués i que avui encara sigui el primer nom que ve a la boca si demanem per un músic de cinema, va arribar amb *Carros de Fuego* (*Chariots of Fire*, Hugh Hudson, 1981), que no només li va donar l'únic Oscar (i l'única nominació fins ara; veurem enguany què passa) de la seva carrera, sinó que va aconseguir que tothom xiulés la seva arxifamosa melodia, i que el seu nom mai més s'oblidés. Des d'ençà, les seves composicions han anat arribant a la cartellera ben poc a poc, però suscitant sempre un interès que moltes vegades ha estat més que justificat, encara que no sempre: veritables fites de la banda sonora són per exemple *Blade Runner* (Ridley Scott, 1982), encara que la història d'aquest disc i les seves edicions donaria per fer un llibre; només direm que no va haver-hi una edició oficial fins l'any 1995 però que molts opinen que no és del tot completa, i que hi ha un disc del compositor titulat *See you Later* que no és cap banda sonora i en què ell mateix diu que va ficar material descartat per a la pel·lícula, encara que també inclou el seu famós tema *Memories of Green*, que sí que apareix al film), nominada al Globus d'Or, *Lunas de Hiel* (*Bitter Moon*, Roman Polanski, 1992, en què ens porta per un uni-

vers reduït i ple de passions només amb unes senzilles notes de piano), o sens dubte, 1492: *La Conquista del Paraíso* (1492: *Conquest of Paradise*, Ridley Scott, 1992, celebrant el cinquè aniversari de la troballa del continent americà per Colón, amb els cors més inoblidables de tota la història de la música de cinema), segona i darrera fins ara nominació al Globus d'Or. I després, feines de tota mena bastant espaciades en què destaquen joies com *Desaparecido* (*Missing*, Costa-Gavras, 1982), *Motín a Bordo* (*The Bounty*, Roger Donaldson, 1984), o també *Kavafis* (Yannis Smaragdís, 1996, la seva darrera feina feta plenament per al cinema), fins arribar aquí, vuit anys de silenci (tampoc és exacte dir això, Vangelis és un home que sempre fa feines musicals, encara que, com ja hem dit, no tinguin res a veure amb el cine) que gairebé no es noten, precisament perquè el seu treball ens torna a deixar bocabocats i plens de composicions que ja formen part del nostre repertori personal.

Així, doncs, Vangelis el Magne ens torna a visitar, i nosaltres ens posem de genolls a terra per veure passar la seva música i comprovar que, per molt de temps que passi, el mestre no ha perdut cap de les seves notes ni de les melodies tan personals i que tant ens agraden. !Llarga vida a l'Emperador! 🎹

